

Rakousko, Švýcarsko, Itálie 30. 6. – 9. 7. 2006

Obsah

Rakousko, Švýcarsko, Itálie 30. 6. – 9. 7. 2006.....	1
Obsah.....	1
Účastníci zájezdu.....	1
30. 6. Loděnice – Sanna, nakonec jen Loisach.....	1
1. 7. Sanna.....	2
2. 7. Inn – Scuolská soutěska	5
3. 7. Inn – Giarunsunská soutěska.....	8
4. 7. Na Noci – jezdíme to na voči.....	10
5. 7. Gaderbach.....	12
6. 7. Isarco.....	14
7. 7. Pasirio.....	15
8. 7. Inn – Imsterslucht.....	17
9. 7. Loisach.....	19

Účastníci zájezdu

-řazeno inverzně abecedně podle volacích znaků posádek

Xantie (Jo ta když se nach.ije)

Martin, Hanka, Kulík, Lucka

Toledo

Cyklisti – skoropankáč, Hankáč s bratrem a Čechyn

Passat (Pašík)

Zdenda, Píd'ák, Bob, Kubánek

Ohňostroj

Honza, Olina, Kačka

Ford

Otík, Petra, Tamara, Lukáš

Dacie

Lukášek, Lída, Lubošek, Smrk

30. 6. Loděnice – Sanna, nakonec jen Loisach

Sraz je 16:00. V loděnici, v tu dobu pouze Pót'a a Lubošek. Za čtvrt hodiny dorážejí i ostatní a začíná klasické vym.dávání před loděnicí, všichni navazují, odjezd plánován na pátou. V půl šesté přijíždí Otík a začíná navazovat. V 18:15 za mohutného hulákání do vysílaček přijíždíme na potraviny, půl hodky čekáme, než Zdendovi vymění auto za jiné. Po zjištění, že Passat (později překřtěný na pašíka), je přeci jen větší, než slibované Punto, z něj pouze překládáme Kubáncovo a Bobovo piváky na Dacii a vyrážíme. Poslední příkaz z vysílačky od Otíka zní, zůstaňte na místech. Na tento pokyn se v 19:10 vyrážíme poztráčet směr Rozvadov,

kde se za pět osm začínáme scházet. Tady Čechyn zjišťuje, že jeho asi 20 let stará občanka asi nebude to pravé pro přejezd do Švýcar, kam vlastně nikdo nechce jet. Takže Čechynojc jedou pro pas, holky jdou zatím chc.t ;-).

Bob hlásí že existuje nový severní-západní-pravý objezd Mnichova po A92 a dále značeno jako Munchen West A96 a zpět na GAPA dálnici. Stálo nás to jen půl kapacity baterek do vysílaček, ale , že nás Bob přesvědčil to zkusit. Třeba se to někdy bude hodit. Asi to jde ještě někudy líp. Nakonec jsme se objevili u pumpy, kde kvůli Bobovu močáku stojíme, samozřejmě všichni, kromě jejich auta. Ochvíváme Mnichov, každý ve svém křoví a vyrážíme na GAPA. Postupně ustává radiová aktivita a kromě pár písniček už z vysílaček slyšíme akorát nadávky, když se nám podaří zabloudit kousek před parkovištěm. 0:13 dojezd na parkoviště, kde Lukášek vypadává z auta prakticky už ve spacáku a šikovně zalehává celý prostor mezi dvěma auty. My ostatní ještě čekáme na Martina Čech z Extrabendu, který přijíždí až ve dvě, ale už nehraje, tak jdeme spát. Zato my když my jsme přijeli a Lubošek zazpíval árii z Prodané nevěsty, tak jsme po 5 minutách vyhnali jediný parkující karavan. Takže, Mrdat Extrabend !-)

Shrnutí: Plzeň (19h) – Mnichov (Munchen West) – Loisach „Camp“ (0:30). 400 km normální lidi, 581 km cyklisti ;-).

1. 7. Sanna

V 7:30 Lukášek neprozřetelně budí Luboška, který způsobuje hrozně rychlý odjezd. 8:43 je zrušen noční radiový klid a vyrážíme směrem na Pians. 8:45 se odehrává první čekání na parkovišti – i s vysílačkami se zvládáme roztrhat během 2 minut. 9:06 – znovu ztraceni, půlka aut tankuje, půlka čeká jinde – tak takhle je nám to ranní vstávání na dvě věci. A navíc, Bobovi evidentně nedělá dobře :-D. ... a Zdendovi, Píďákovi, Tamaře, ... no prostě všem. Luboši, Luboši, tak takhle tedy ne !-). Perlička z rána, ... že nevíte, kdo byl první sbalenej? Otíkojc!

V 10:30 zastavujeme u na Saně skály kousek po proudu pod mostem, která tam ovšem už od loňské povodně není, vítá nás kompletně zregulované koryto :-(. Zastavit je možno na odbočce těsně před mostem (směrem s Pians). Pozor, jsou tam odbočky 2, je třeba jet skutečně až tou druhou, co je pouhých 5-10 m před mostem. Jedeme ještě kus po prašné cestě proti proudu a nasedáme takových 50-100 m pod původním nástupním místem, které byl ale na pravém břehu. Připojil se k nám i Honza Ohňostroj i s oběma Ohňostrojicemi.

Rozdělujeme se na dvě partičky a vyrážíme na tu srovnanou Berounku. První partička (Luboš, Lída, Lukášek, Tamara, Honza s Olinou na gumáku, Otík, Lukáš a Smrk) vyráží. Až do Pians je vše v pohodě, Lukáš jednou zkušebně plave, ale v pohodě se sám zachraňuje (eskymáka zkoušel, ale sviňa mu odplaval, dřív než se s ním stačil rozloučit paňákem nahoru). Smrkovo počáteční zoufalé mávání s půjčeným krátkým a nepřetočeným pádlem a několika následnými eskymáky netřeba komentovat ;-). V Pians si jdeme z mostu hrozne obhlížet ten průser, co odtamtud samozřejmě není vidět. Je ale vidět, že se před ním ještě dá v pohodě zastavit a prohlédnout pak. Takže nasedáme a hulákáme se do úvodní soutěsky pod mostem. Každý máme v hlavě svoji cestičku – a už to začíná: Smrk eskymující ve vracáku u skály, Tamara s ohňostrojáckým. Gumákem v jednom válečku, mezitím Lukáš 3x eskymující na rozhraní a dále se posunující dolů bez lodičky – provozuje canyoning. Užil by si ho asi víc, kdyby neztratil tu perfektně padnoucí hokejstickou přílbu. Z čehož plyne, že ten obtížný úsek (WW IV+), před kterým jsme chtěli zastavit, jsme jako obvykle projeli, honíce se za lodí. Nutno

říct, že ne všichni, většina skutečně zastavila. Některým honičům loďky se podařilo těm největším dvěma vlnám vyhnout (Ota, Smrk), jiní (Lubošek) je vzali na komoru. Sanna je i při regulaci stále divoká řeka a tak jsme loď chytli až tak kilák za kaskádou (u velmi příjemné plážičky). Sanna je ovšem také řeka plná drátů a jiných humusů. Ty vidle, co si Smrk bodnul našťestí jen do boty, nevypadaly vůbec příjemně. Luboškovu rozpárat si loďku o armovací drát skončil také našťestí neúspěšně.

Kubánek právě chodí po chrápališti a dožaduje se zápisu toho, že nemá obal od židličky. ... už ho našel a je klid ;-).

Na plázičce je krásně, lovíme Hanky loď a čekáme na příjezd dalších loďek druhé partičky, jen doufáme, že budou i s paňáky uvnitř. Přijíždějí v čele s Hankáčem Pankou. Zbytek dojíždíme společně a vystupujeme na obvyklém místě, jen výlez je cca o 50m výš po proudu, už na parkovišti před baráčkem. A je to hodně do kopce.

Druhá parta jede ve složení Kubánek, Kočan, Píďák, Zdenda, Hanka, Martin, Kulík, Lucka a Bob.

Síla Sanny se projevuje již po prvních 200 metrech, kdy po eskymáku a následném nešťastném nájezdu do župmičky krysí Lucka, protože jí to sundalo šprajdu. Loďce to ale nevadí a dále vesele upaluje po proudu. Regulované koryto zrovna neoplývá vracáky, ale asi po 200-400 metrech se jí daří dostat ke břehu. Partička pokračuje ve spanilé jízdě. Nad kaskádou nad Pians zmatkuje Hanka pod vodou a krysí. Hanka odlovená Kubánkem, pádlo Martinem, ale loďka pokračuje neohroženě do Pianskeho kataraktu. Po zralé úvaze za ní nikdo nepokračuje, pouze se jí dostává dobré rady, ať plave hodně na hladině a houkne na první partu, až poplave okolo. Mezitím na břehu propuká chaos, Píďák s Luckou Pians obnáší, Hanka s Martinem běhají po břehu a hledají loďku, Kubánek a Bob se vrhají do průseru, zbytek zevluje a bojí se. Mezitím Martin nachází první partu o 2km níž po proudu (ach ty vzdálenosti, Smrkovi se to po vodě zdálo kilák, Martinovi po břehu dva :-D) a s úlevou zjišťuje, že loďku mají. Kulík, Kočan, Zdenda a po chvíli i Martin sjíždí Pians bez větších obtíží (eskymák sem, eskymák tam :-)). Pod kataraktem se přidávají holky, všichni objíždíme balík jak autobus zprava a následuje šťastné shledání s první partou, Hankou a její loďkou. Celý to pianský vym. dávání nám trvalo asi hodku.

Sanna je celkově WW III, šplouchy dole v Pians WW IV+, lze ale vystoupit vpravo těsně nad ést a prohlédnout, případně ošidit vpravo dámskou cestou, či přenést. Pozor ale, už od mostu je to zajímavé, jsou tam (objetelné) nepravidelně rozmístěné válečky, lze říct, že je to WW IV –

IV-

Sanna

2. 7. Inn – Scuolská soutěska

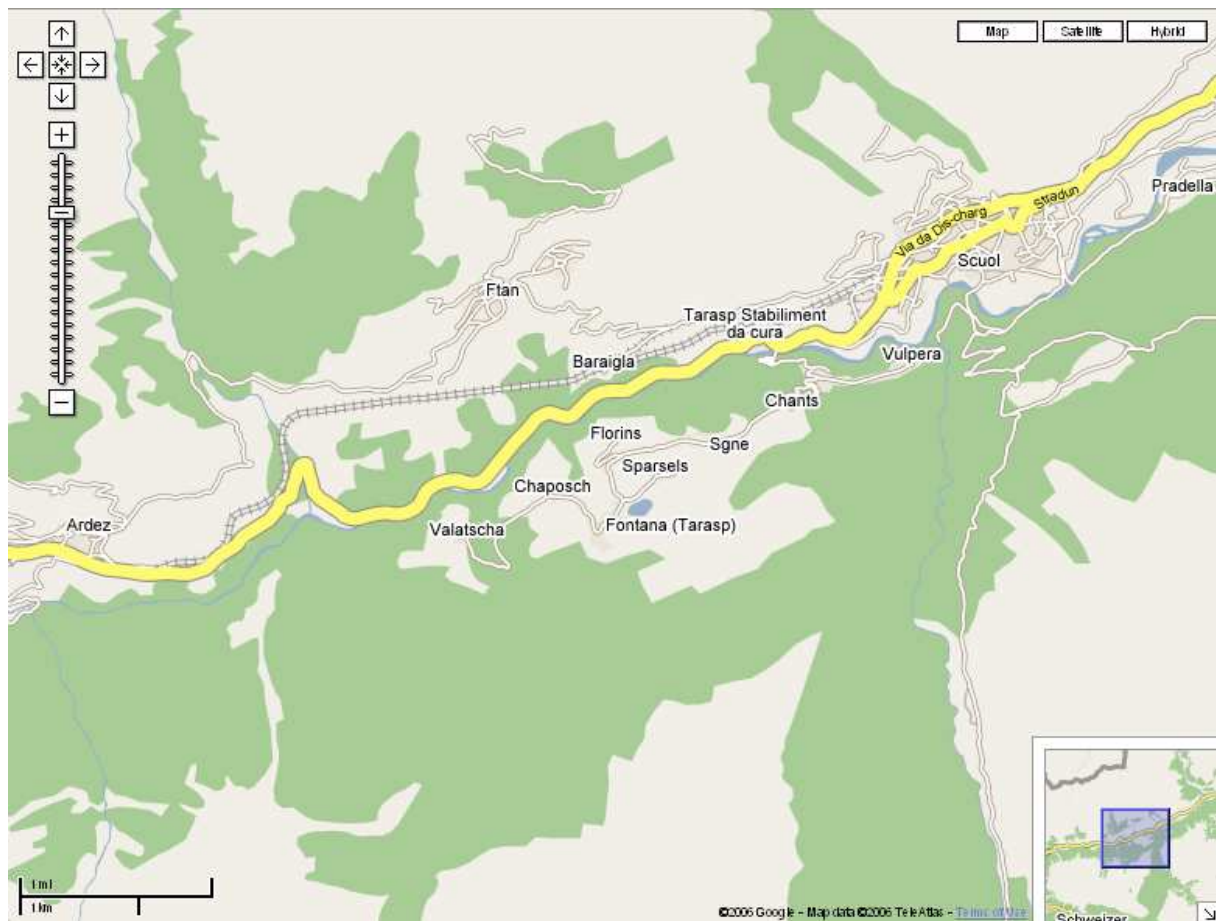
Je málo vody. Jó, to když jsme tu byli posledně, to tu teklo tak 100-120 kubíků.

Vyjíždíme kolem jedenácté, dělení na dvě partičky je pro dnešek zapomenuto, skáčeme do první zatačky pěkně jeden za druhým. Zesponu pohled pro bohy, v jednu chvíli čtyřkovou peřejkou eskymují dolů hned tři loďky, za chvíli uprostřed na šutru trůní loďka dnem vzhůru, našťestí bez panáka, respektive panáčice Lucky, která vystoupila. Otík si povídá s říčním dnem a asi se trochu nepohodli, protože se vynořuje s frajerským monclem pod levým okem. Jak dopadlo dno, není známo.

Ve druhé zatačce nám Lubošek několikrát opakuje: středem a pak vlevo od válce, co je u skály. Ne všem ale dost, a tak vzniká několik zajímavých situací. Zblízka si skálu s válcem prohlízejí Zdenda, Tamara, Lukáš a Lukášek. Lukáš vystupuje a jak je u něj zvykem, odlovuje se už v půlce peřeje, nalézá a zbytek dojíždí. Tamara a Lukášek rezignují na cokoli a projíždějí zbytek kaskády stylem špunt, tj. paňákem pěkně napřímeným směrem dolů, držíce se hesla, že tudy už protéklo tolik vody, že už tu žádné šutry nejsou. Sázka jim vychází a pod posledním válcem zvedají. Cestou dolů ještě eskymuje Hanka. No první den jednou, druhý den dvakrát, ... jsme zvědaví, jak to bude dál ;-), zítra prý radši nepojede. Zato Píďák získává stále větší suverenitu, i když následující den také radši nejede. Nevystupujeme v Lázních jako minule, ale jedeme až do přehrady. Cestou je ještě pár hezkých míst, je třeba hlavně u skály vlevo, vystoupit na pravém břehu a prohlédnout. Nakonec jedou jen Kuba, Bob, Lubošek, Kulík, Smrk, Martin, Lída a Lukášek. Zatímco holky Smrk s Lídou a Lukášek s Kulíkem projíždí v pohodě, pánové vodáci z potravin a Lubošek to jedou hodně vlevo u skály a pěkně na boku. Bob nakonec i pro ostatní obětavě zkoumá, zda je dno dost hluboko a Martin si to taky „dost dává“. Smrk si své čerstvě nabyté sebevědomí z čistého průjezdu chladí zvedáním na 2x hned v dalším vracáku. Následuje už jen dojezd po voleji do přehrady, topení se a koupání + konzumace cestou pečlivě vychlazených piváků.

Večer probíhá v poklidu, Otík rozebírá auto a barví si žárovíčky v palubovce na modro. Zdenda zatím s jeho rozebranou přístrojovkou ovládá Lídu a dokonce vypíná a zapíná Měsíc. Lubošek v sobě nezapře vodáka ani večer a tak na sesličce zkouší backloop. Bohužel předvádí jenom pěkného prdeláče a následně krysí. Holt na židliče mu to ještě tak nejde.

Scuolská soutěska celkově WW III-IV, stav cca 40-80 kubíků vody, tj. zas to nikdo neví ;-). Nejzajímavější místa jsou dvě dobře známé zatačky nad lázněmi. Úsek pod lázněmi má nejzajímavější zmiňovanou skály vlevo, ale i jinak je tam pár zajímavých míst. Za větší vody to může být dost výživné, doporučujeme menší skupinky a prohlížet. Výlez v přehradě po pravé straně po schodech. Auty se tam sjíždí v podstatě taky z lázní, jen je třeba jed ještě cca 3 km po proudu.

Scuoská soutěska

Výstupní místa

3. 7. Inn – Giarsunská soutěska

Místo na auta u vjezu skutečně maličké, silnice vede hodně nad vodou, v zatáčce doleva (jedete-li proti proudu) hned za vesnicí Giarsun je po její pravé straně malé parkoviště, max. na dvě auta – 4 jsme se tam vešli, ale to už tam jeden karavánek stál.

Ještě před výjezdem probíhá obsírání okolních kopců, holky to po včerejším večerním líčení řeky zabalily a šly radši na pěšárnu. Tamara, Lída i Hankáč byly tedy pasovány na kluky :-). Rozdělení na partičky, vzhledem k charakteru řeky, opět funguje, a tak hnusák Lubošek opět od sebe trhá Smrka a Hankáče. 1. partička (Luboš, Smrk, Ota, Lukáš, Tamara, Lukášek a Lída) vyjíždí až po partě č. 2 (Kubánek, Bob, Kulík, Martin, Zdenda, Hankáč), aby to nebylo tak jednoduché.

Lubošek slibuje, že dopíše dnešní vodáckou část, tak uvidíme. Smrk si pamatuje akorát to, že podle kilometráže to nepoznával, nicméně celý úsek se pohybuje mezi WW III – IV. Jsou tam tři místa, která je dobré předem prohlédnout, jinak za nižšího stavu, který byl, je to pěkná voda s těžšími místy, žádné velké držící válce. To se ovšem za vyššího stavu může rychle změnit. Výraznější problémy první partička neměla. Plaval Lukáš, ale to je plavo-lovec, ten se o sebe stará sám ;-). Z druhé partičky Zdenda zlomil pádlo a ta se sjíždíme dohromady a koukáme na jeho úžasný způsob dopravy lodě po proudu, volí cestu plavby mimo loď místo na ní. Výstup ze sutěsky je pod dřevěným mostkem a nad WW VI kataraktem (začátek Ardézské soutěsky)! Možná jsme to jeli místy až moc jenom na oči, což nebyl problém, zatím :-).

Luboškovo vodácká část: První stupeň cca po 1km okukujem z loděk z levé strany (lepší oběhnout ze břehu), projíždíme z levé strany na pravou a po objetí šutru hupíkem dolu pár človíků škrtlo o šutr, bez vážnějších následků. Dále pokračujeme příjemnou WW III průskokama mezi šutrama, vystupujeme u skály na obhlídku, za tohoto stavu vlevo bez problému jetelné a kilák před koncem dojíždíme první partičku. Prohlížíme poslední kaskádovité místo a mastíme dolu. Válečky před výstupem si ještě pohrajou z lelkujícíma vodákama.

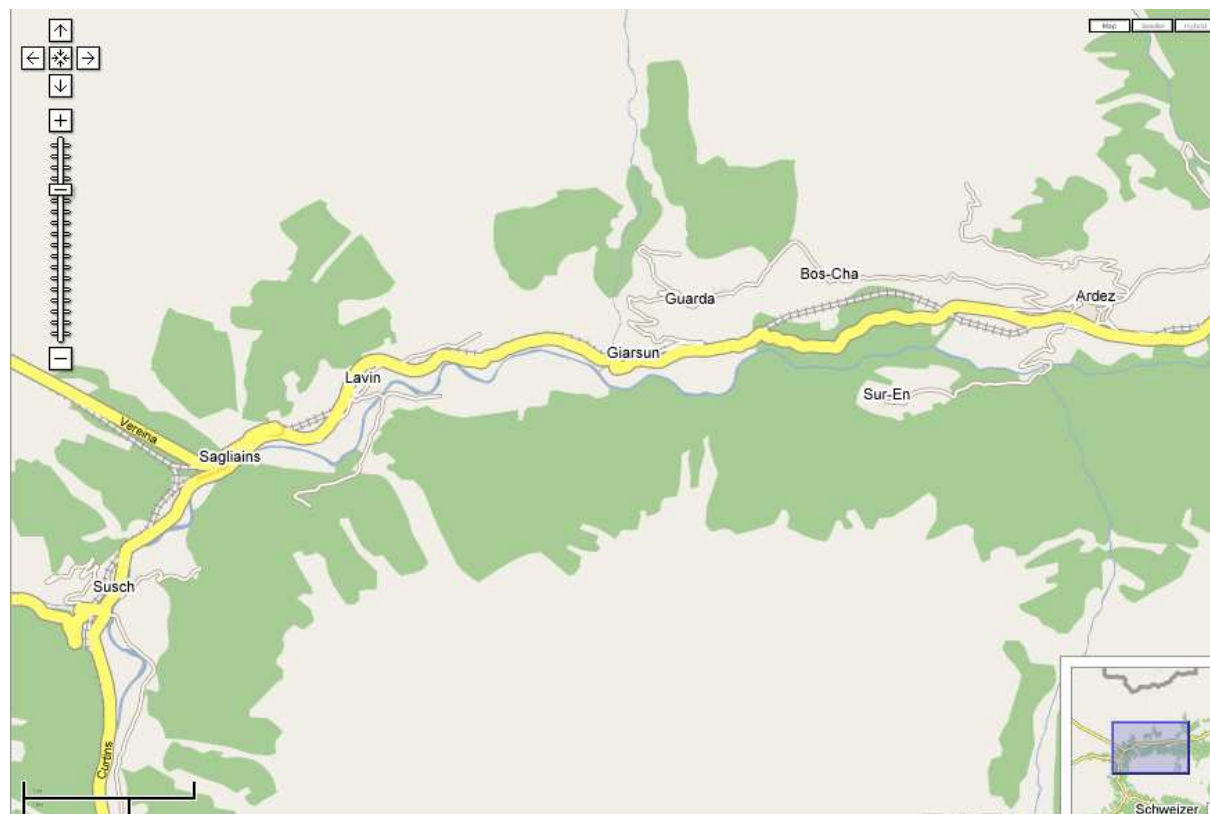
Přejíždíme ze slunného Švýcarska do mraky zahalené Itálie. Lukášek se chopil volantu od Dacie (kterého se už do konce zájezdu nepustí, což uvítá zejména Luboš se Smrkem) a trošku polechtal plyn. Zbytek partičky po celý přejezd prakticky nestíhá. Situace se ještě trochu komplikuje s pěšáky, kteří doráží trochu později, ale hlavně jinam, než jsme my, protože my jsme místo srazu změnili. Krátký dosah vysíraček nestačí, a tak utrácíme hříšné peníze za mobilní domluvu nedomluvu. Nakonec se nacházíme a jedeme proti proudu Innu přes Paso dal Fuorn (Ofenpass), kolem Adige do Merana, prohlížíme hrozivý desetimetrový jez v Algundu (Bob má údajně recept na jízdu – spočívá převážně v názoru, že největším šutrem se vyhne, malé lízne a dole ho někdo sesbírá). Z Merana nabíráme kurz přes pass, který má asi deset jmen (jak je v této oblasti obvyklé: minimálně německé, italské a místní) Je to směrem na Lana (předměstí Merana), dále na Gampenjoch a úžasnou vesničku s názvem Unsere Liebe Frau im Walde :-D. Míříme na sraz s Ohňostrojema v další městečku/pasu Fondo, ovšem podkáváme je, jak jedou proti nám a zuřivě blikají. Na silnici před Gampenjochem (pouhých 1502m) spadla kamenná lavina.

Vzhledem k času vyhledáváme suprové chrápaliště cca ve třetině cesty na pass (po pravé straně, těsně než se vyjede z listnatého lesa na louky), které jsme před chvílí minuli. Italové neváhají a vozí nahoru různé bagry a bagříky. Několikrát nás prosvítí zvědavé reflektory, ale nakonec nás nechávají na pokoji. Po příjezdu na chrápaliště vzhledem k počínajícímu dešti

poprvé stavíme plachty. Jednu čádkickým způsobem a druhou podle potraviňáků (garsonka, versus šapitó). Téma večera je tím pádem dané, garsonkáři se smějou cirkusákům, že zmoknou, jen co se zvedne vítr, cirkusáci zase garsonkářům, že když se jeden chce otočit, musí čtyři vylézt mimo plachtu a zmoknou taky. Naštěstí nakonec žádný pořádný déšť nepřichází a tak si na posouzení kvalit postavených plachet musíme ještě počkat.

Giarsunská soutěska – WW III, několik IV míst. Za nízké vody v pohodě, za velké vody může být problém s válečky. Taky pozor, u výlezu je napsáno, že vodní hladinu může měnit elektrárna. Kubánek tvrdí, že se to netýká jen Ardezu, ale i Giarsunského úseku. Že dokud elektrárna nebrala vodu pryč, bylo to prakticky nejetelné.

Giarsunská soutěska

4. 7. Na Noci – jezdíme to na voči

WW IV-III-V – hrozně málo vody, mola ční až jeden metr nad hladinu slalomky.

Ráno se po deštivé noci probouzíme do sluníčka, v pohodě balíme a dojíždíme do Mezzano, prohlížíme slalomku, obsíráme přilehlé svahy a po dostatečném propečení na sluníčku vyjíždíme. Slalomku všichni projíždí v pořádku, jen slabší kusy obnáší závěrečný váleček. Dělení na partičky je znovu aktuální, ovšem vyjíždí obě najednou :-). Hankáč je navíc přeřazena do první skupiny, o čemž skoro nikdo neví :-), takže když sní odjíždí strhává s sebou i část druhé party. Než se vše vyjasní, spráskáme ten nejhorší úsek Plave snad akorát Hanka, kterou následně tahá Martin na svém pytlíku z vody. Celé akci vydatně pomáhá Bob, no když se jim to líbí ve třech je to jejich věc. Ke skutečnému rozdělení partiček tak dochází až když už je po všem.

Lubošek vystřelil jak bodnutý včelou a staví snad až po několika kilometrech pod jezem se šupnou. Zbytek party vyhlašuje malou vzpouru a sušenkuje už na plážičce. Smrk, který vyměkává a jede hrdinně zachránit Luboška – co kdyby se mu něco pod jezem stalo, moc to na té vodě neumí – je označen za vlezdoprdelku. Ale co, hlavně že se mají kluci rádi. Na šupně se následně sjíždějí obě party dohromady a dochází k hromadění lodí ve válečku (je tři metry široký, v něm průměrně pět až šest lodí). Následuje mlácení kamarádů pádly (Luboš, Bob), strhávání špricek a další zábavy. Smrk nejdřív krysí – málo vody na zvedání, pak zvedá se strhnutou šprickou (Bob) a nakonec si o betonové dno pořizuje epesní manikúru podle poslední módy. Už zbývá prakticky jen dojet k autům, tam bývala WW V, kterou si ovšem všichni prohlédli a shodli se, že po výstavbě železničního mostu už je to srovnané a nic tam není. Až na tu zatáčku nad ním. Když k ní přijíždíme, tak se Lubošek chce jít podívat. Otk mu říká, že tam stejně musíme, tak co. A tak se z vracáku vydáváme do pěkné WW IV – V a jedeme to jako obvykle na oči a tady už to problém být začíná. První skupina nakonec více či méně s vyvalenýma očima projíždí a metelí to pryč. Lubošek se zastavuje až u aut, aby bylo vidět výleziště. Otk se Smrkem staví o 300 metrů níž a holky za vydatného klení ještě před mostem.

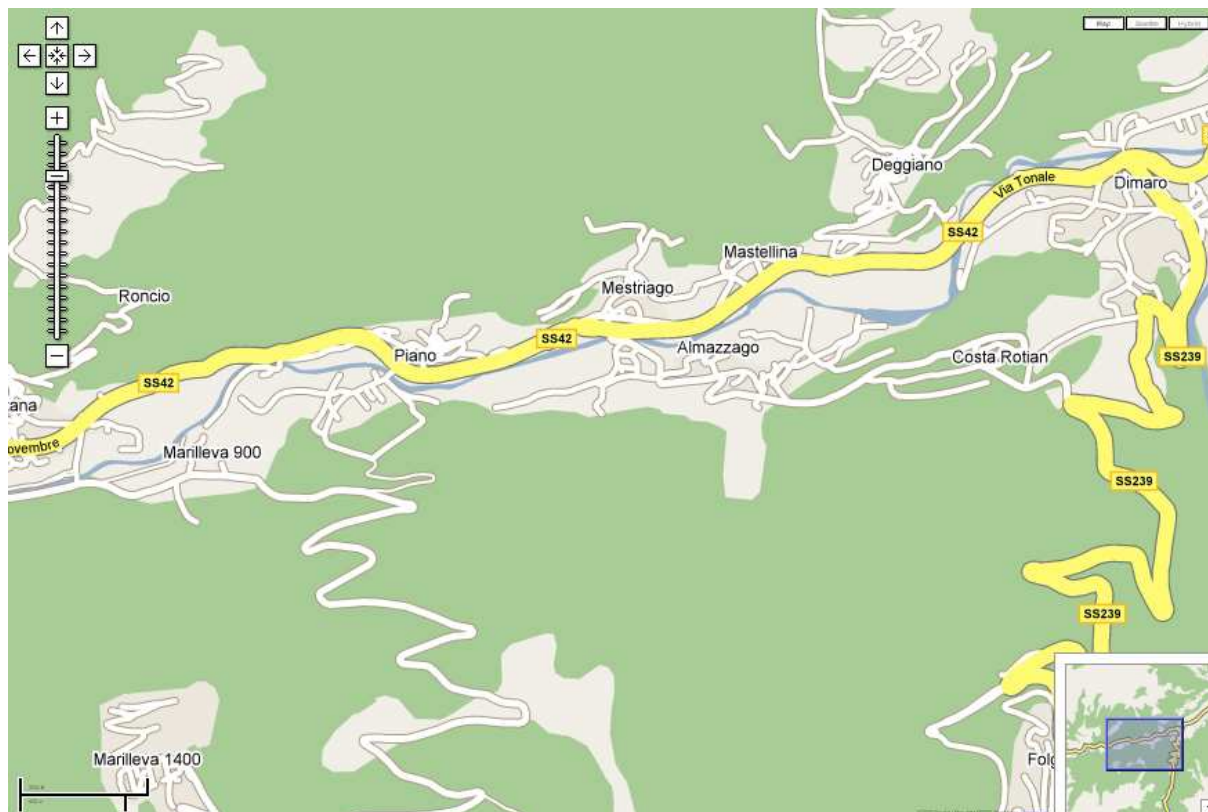
Mezitím se ve druhé skupince schyluje k malému masakru. Kubánc se nahoře rozhoduje jet také na oči. První skupinka pak již vidí jen útržky. Smrk s Otkem vidí křičící Petru a slyší plavat loďku s pádlem a spoustu vycpávek. Až se zdá, že to musí být z více loďek. A taky že jo. Smrk loví mírně nabouranou loďku a pádlo, Otk se vrhá mezi spousty vycpávek a vycpáviček, zaplavujících teď skoro celou řeku. Lubošek čeká s házečkou u aut, kdyby jako ten kilák někdo doplaval. Proti proudu u druhého mostu mezitím Martin loví loďku nacpanou asi pět metrů od břehu na šutru. Kubáncovi a Smrkovi se naskýtá pohled pro bohy. Zachraňování loďky a jištění Martina v podání Lídy, Petry a Hankáče spočívá v hodů oběma konci házečky najednou :-). Když konečně Martina navážou, táhnou ho jako leklého mrože skrz proud. Když se nakonec přes hrozivý tah házečky dokáže postavit, je mu po kolena vody. Třetí loďka Hanky visí ještě výš, tak Martin běží ještě pro ni. Až později když si na parkovišti lížeme rány, se dozvídáme další podrobnosti. Bob to jel v podstatě bez šperklapky a s povolenýma nohama, respektive, že se do toho nestačil upnout. První eskymoval Kulík, po něm to neúspěšně zkouší Lucka. Zkusmo chytá Kubáncovo házečku, která se jí nezdá a raději čeká na tu jedinou správnou – od Kulíka :-). Hanka zjišťuje, že to není WW III, a zřejmě na protest vystupuje. Martin se jí hrozně snaží zachránit a rozhoduje se, že mu to nejlíp půjde bez loďky. Když ho Hanka vidí bezmocně se zmítat v proudu, rozhodne se zachránit sama. Ve vracáku za kamenem stává a odchází z řeky.

Po posbírání plaváčků na parkovišti zjišťujeme, že seznámení s kameny zvládla nejlíp Lucka. S odstupem času můžeme říct, že se nám holka vybarvila :-D. Hanka se zase snažila spolykat tolik vody co mohla a dokonce trošku vyděšeně prohlásila, že už chápe, že se někdo na to plavání vybodne a začne se topit. Nikdo si netroufá ji říct, že eskymovat se vyplácí.

Následně jdeme vynadat vedoucímu, kam nás to nahnal. Lubošek se vmlouvá na Otíka, který to věděl, Otík na to, že si myslel, že my taky, ... no zkrátka si za to můžeme my všichni. Hádání je zajímavé, sem tam probublává po celý zbytek zájezdu.

Vyjíždíme na cestu, zastavujeme pro pečivo, které všechno vykupujeme. Taky kupujeme trošičku vína. Lubošek se Smrkem dokonce nacházejí ještě výhodnější víno, než je SPAR Value – 4,5 eura za 6 bílých Italů. Vzápětí jim začínají oplácet fotbalový zápas z mistrovství. Jde o nerovný boj, ale bojují statečně. Zatímco Zdenda opravuje upadlý výfuk, nekompromisně popravují prvního. Další padají v rychlém sledu, což je příčinou zvýšeného radiového provozu. Luboš ani Smrk nenechávají posádky ostatních vozů v nejistotě ohledně vývoje zápasu, což některé vozy řeší odpojením svých vysílaček. I když se tak děje při průjezdu Bolzanem, projíždíme v pohodě. Po zastávce na čůrání Lída s Lukáškm zachraňují zbytek posádek a zabavují vysílačku, čímž ovšem přerušují jednání o povýšení skoropankáče Jitky na regulérního pankáče. Lubošek se přesto nevzdává, chvíli se snaží hlasitě komunikovat otevřeným oknem, po chvíli nachází lepší variantu a vysílá prostřednictvím tesa pásky. Bohužel zbytek výpravy má svoje lepenky uložené hluboko v báglech a tak naléhavá hlášení nikdo neslyší.

Za Bolzanem se obloha hrozivě zatahuje a tak rychle nacházíme luxusní chrápalíště ve starém opuštěném tunelu po pravé straně silnice. Zajíždíme do tunelu, a po malém extempore s Luboškem, který se snaží urazit si dveře od auta a hlavu o dopravní značku, vztyčujeme plachtu proti větru a rozbalujeme se. Pro partičku s výjimkou Luboška začíná bavit. Lubošek, který měl zřejmě lví podíl na porážce 4 Italů, odpočívá na sesličce. Bob za pomoci Kulíka a Smrka jej následně přemísťují z polohy sedícího do polohy ležícího střelce. Při přepravě Luboš připomíná hluboce spícího rytíře z Blaníku – jen kdyby necumlal Bobovi ten palec. Ostatní mezitím pokračují v bavě, ke kterému výrazně přispívá Bobova flaška ginu. Používáme jí především k rozveselení Jitky, které pod průhlednou záminkou změny v pankáče vysvětlujeme zcela nepankáčské pojmy jako vracák a válec a necháváme jí vyzkoušet, jak se do takového ginu pouští bublinky. Partička se baví dlouho do noci a dochází i na vydatný zpěv a hru na kytary. Nicméně i ostatní blaničtí hrdinové kolem čtvrté v tunelu pomalu usínají.

5. 7. Gaderbach

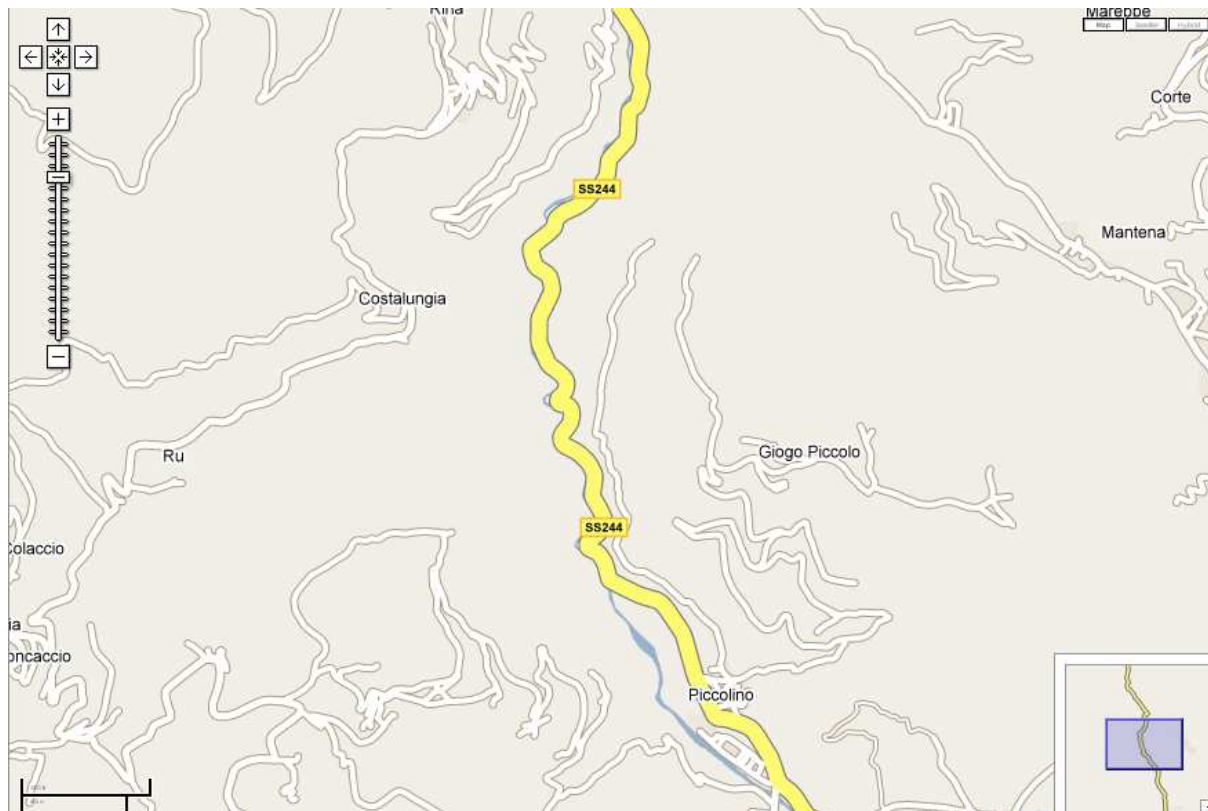
St. Martin (Piccolino) – nástup cca 1 km pod šterkovnou, na levém břehu velké parkoviště a hřiště. Kousek proti proudu, nad silničním mostem, je fujtajbl místo, ošklivá nepěkná věc, nejetelné. Výstup vpravo v levotočivé zatáčce kousek před tunelem –před vecničkou Zwischen Wasser. Dobré předem prohlédnout, pak to u tunelu ústí do průseru (WW VI). Stav 30 cm na vodočtu níž po proudu v městečku Montal. Jede-li se po proudu, je vodočet po pravu pod pěší lávkou přes řeku. Zastavit lze na autobusové zastávce. Úsek co jsme jeli byl za tohohle stavu tak trochu drnčačka, za vyšší vody může být WW III s WWW III+ až IV. Zejména pak různá místa u skal, které otáčejí tok do pravého úhlu;-). ... další info v popisu.

7:30 – horou se ozývá zlověstné dunění, .. pardon, tunelem. A taky troubení a hřmění. Do zcela pustého, starého a opuštěného tunelu najíždí tři, kameny plně naložené nákladáky a pásový bagr. Právě je zřejmě čádkům nejhůř, a tak se hrabeme z hory. Mnozí z nás ovšem namísto statečných rytířů připomínají spíš čerstvě vyorané, ještě slepé myši. Po čtvrt hodinovém zmateném pobíhání uvolňujeme cestu. Ke cti Italů je třeba přiznat, že včerejší porážku 1:4 v odvetném zápase nesou celkem sportovně, jen bagrista trochu hartusí s lžící a snaží se dělat bububu. Jelikož nás ale nemůže zmást víc, než už jsme, tak i on po chvíli přestává a jen se nám směje.

Zmatená partička vyráží směr Gaderbach. Po cestě několikrát zastavujeme a přehazujeme předměty mezi auty, které si tak hledají cestu zpět ke svým majitelům. Dochází i k několika zmateným pokusům oddělit cyklisty a nasockovat Kočana do jiného auta. Za mírného pruzení předčasně probuzené partičky k tomu dochází, a konečně dojíždíme na nástupní místo v St. Martinu. Cca 700m za šterkovnou sjet po mostu doleva přes řeku (přijíždíme-li po proudu) a zaparkovat na obrovském parkovišti vedle fotbalového hřiště. Tam z nás postupně spadává stress. Snídáme, pospáváme, sereme, prohlížíme průser proti proudu nad námi. V kilometrůž

označené na ř. km. 20,5 ... a zároveň i 23,5 km – zřejmě nějaká chyba. Víc o místu viz. Kulíkovo fotky.

Po probuzení v cca 13h konečně vyrážím na zajímavou říčku. Prakticky nemá vodu, ale jet se ještě dá, akorát nám šutry trochu masírují prdelky. Za vyššího stavu mohou vznikat zajímavá místa, zejména v zákratech, kde voda jde několikrát přímo na skálu, což slibuje pěkná vývařičště. Vracáky nad místy jsou, chce to ale jet po menších skupinkách, odhadováno na WWIII – IV. Na začátku jsou tři stupně, první hned pod mostem, ten jsme nejeli. Druhé dva ano, oba jdou prohlídnout ze břehu. Vystupujeme cca 300 m nad šestkovou soutěskou, která začíná u tunelu. Výstup je v mírné levotočivé zatáčce před vesničkou Zwischen Wasser. Parkování je možné po pravé straně silnice. Výstup by měl někdo naznačit. V každém případě vystoupit před mostem přes řeku, pak už ten průser opravdu začíná. Vyhrabáváme se z řeky, čekáme na opraváře výfuku, který je v tuhle chvíli už dost vytůněný věcmi, co našli v sběrném kontejneru... pardon v hotelu Kontík, jak ho nazval Zdenda. Následně prohlédneme šestkový průser. Lubošek po včerejšku prohlašuje, že on by tam jet nechtěl, rozhodně ne najíždět ;-). Otík by si to dal, ale jen on a možná by vzal Luboška ... vsuvka, právě sedíme na parkovišti na Isarcu a Kubánek si stěžuje, že se řidiči doost flákají – má pravdu, Smrk stíhá dopsat 2 dny zprávy...

6. 7. Isarco

... hop a je tu lidoop... konec zájezdu se blíží, zpráva se stává stručnější a strčnější ;-).

Isarco má 170 cm na vodočtu v Freienfeldu 30m na levém břehu nad prvním ze dvou mostů přes řeku. Konečně vyjíždíme a je to v podstatě předpokládaná hrozná pruda. Prší, místy vlny a šutry. Nic výrazného se neděje, jen Lída pod jedním z jezů zkouší v dvaceticentimetrové hloubce eskymovat, zatímco jí Hankáč skáče z jezu na hlavu :-). Před WWIV + kaskádou vysedá většina partičky, dál jedou jen ti, co se nominovali do drsné partičky. Bohužel teď už si Smrk nepamatuje, kdo tam všechno byl tak se hlaste ;-) Lubošek, Smrk, Kulík, Martin, Lukášek, Bob, Kubánek Vzhledem k tomu, že průser očekáváme, projíždíme bez větších problémů a ve vesničce Franzenfeste, ještě před opravdovou pětkovou kaskádičkou vystupujeme. Tu následně znalecky oblézáme celou až dolů k přehradě a každý si vybírá karfiól, ve kterém by rád skončil. Jsme celkem družní a tak se nás většina shoduje hned na tom prvním :-D.

Večer nás čeká druhá noc v kempu Sterzingu alias Vipitenu, kde čekáme na Otíka, který si rád zacouvá, a na nějaký šrám nekouká. Všechno vyřídil ale nakonec v pohodě a nakonec dojíždí. My mezitím opět stavíme každý svůj typ plachty, Lukášek couvá na desetkrát, pereme se o lavičku, prostě pohoda. Lubošek odmítá kolektivní funění do Zdendovo matračky a říká, že to zařídí a za hodinku to bez problémů nafoukne ... machruje, a jde si půjčit pumpičku k rafterů ...kteří ji ovšem mají zamčenou u nějakého spáče, a tak Luboš nakonec stejně funí, až je celej červenej. Hulákání se večer velmi daří a přechází až do kakofonického zpěvu. Končíme hodně nad ránem. V devět ráno už je pěkné sluníčko a bratr Jičíňák, který měl celou noc radost z toho, jak mu hrajeme a zpíváme do ouška, nám nacouval k hlavinkám a něžně nás probudil ohulenejma reprákama. Část z nás mu poděkovala za ranní představení, ale největší noční hulákáči po dobře odvedené práci dál nerušeně spali klidným spánkem.

... popravdě ty dvě noci v kempu jsou slité do jedné, ale čert to vem, hlavně že je podchycený to podstatný, ...a vo vo tom to je ;-).

7. 7. Pasirio

Vody málo, ale ještě se to dá jet. Otík se přidává k holkám, co nejedou a slibuje převoz aut a tím pádem urychlení následného dojezdu na Passo Rombo, které v osm zavírá. Nechá si proto speciálně na mapě ukázat výstupní místo na mapě, co je na levém břehu.

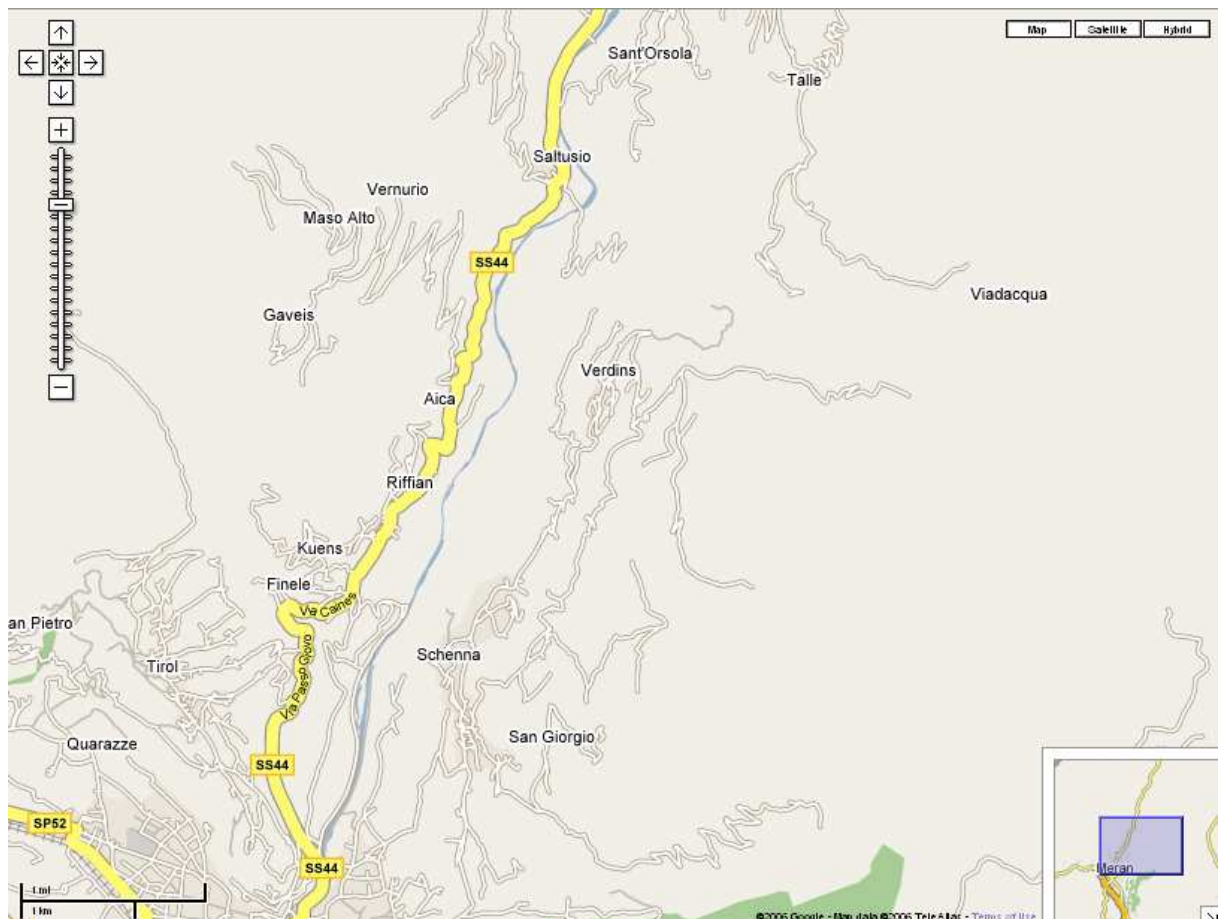
Na vodě jako takové pohoda. WW III. Bývala tam místa WW IV. Za téhle vody rozhodně ne, ale možná ani za větší ne. Vypadá to trochu povodní přeorané. Rozplavby žádné. Lukáš má dokonce prvního úspěšného eskymáka v průseru. Tam bylo sakra málo vody, ten musel bolet :-O. Lída si na své konto připisuje také jedno prvenství, vyjela svůj první jez proti proudu ... i když nás z toho všechny docela bolely záda, tahat ji nahoru :-D. Jó, kdybysme tak bývali u toho jezu všichni naskákali do aut, mohlo být leccos jednodušší. Ale zas by bylo míň co vyprávět;-). Takhle jsme zdrncali další 2km, ...je třeba říct, že zajímavější úsek je rozhodně ten horní. I když, dole je ještě jeden pěkný cca 2-3m kolmý jez co se skáče. Dole vývařiště, které je ale hodné, pouští. Někdo lepším či horším způsobem skáče, někdo obnáší. Ale ta správná sranda teprve začíná.

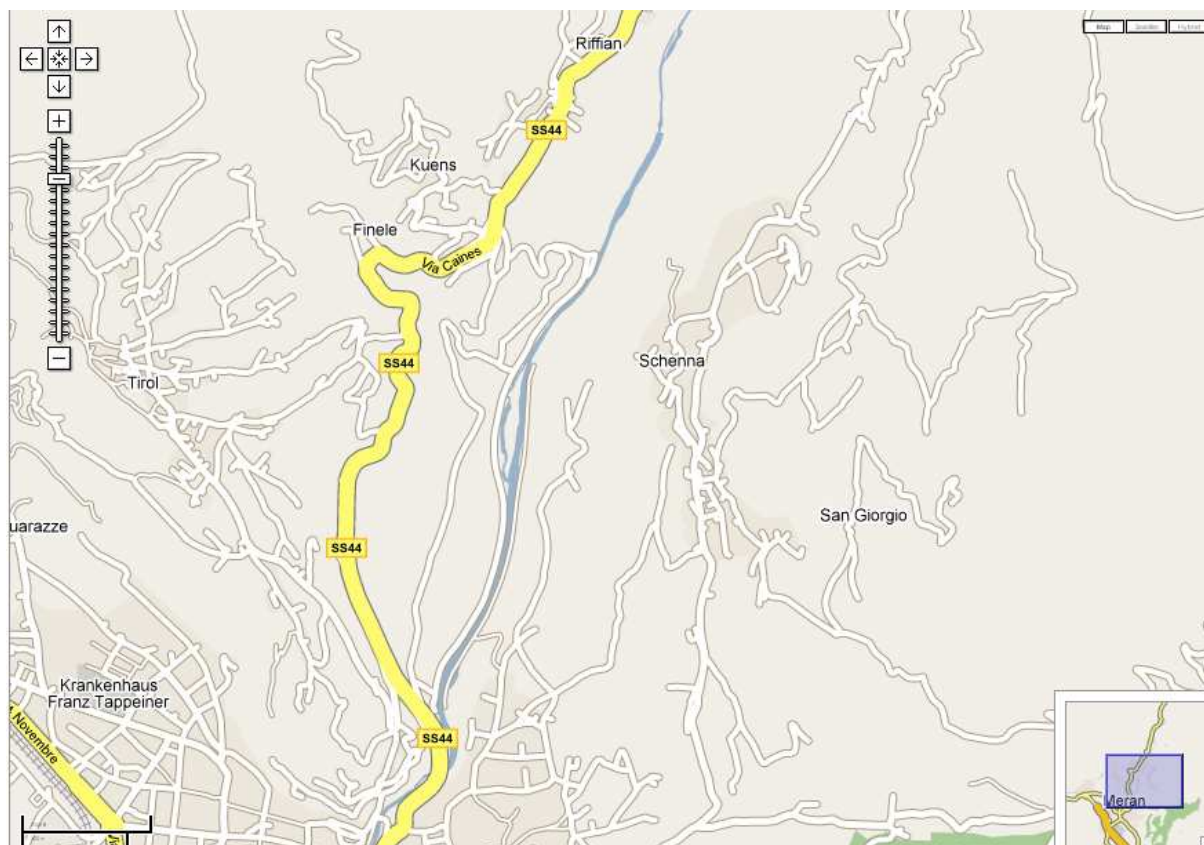
Otík usuzuje, že není třeba jezdit na levý břeh, že nás nabere na pravém. A tak začíná dvouhodinová hra na babu. Zatímco vodáci mokrouši poletují po levém břehu nachodí a naběhají do Merana a zpátky dohromady možná kolem 15 kilometrů, řidiči v svačí a čekají na pravém břehu. Po nějakých dvou hodinách se náhodou zahlédneme přes řeku a začíná brodění a převážení lodí k autům, pokrýkování, dohady, kdo za to může... co človíček, to názor, smíření nemožné, takže za veselé nálady vyrážíme v 18:30 na Passo Rombo. Odhadujeme to, že nahoře můžeme být tak za deset osm, deset min máme rezervu, protože v osm zavírají. Čas

dodrží akorát první dvě auta, ale ejhle... není vyhráno. Závora je o osm km dál na rakouské straně. Pořád ještě nevěříme, že by skutečně zavřeli. 19:59 je Dácie na závoře, uff. Ostatní auta nikde, děda zamyká stanici a chystá se zamknout závoru. Než zamkne záchody, dojíždí Otík a dostává za úkol lovit dlouho drobné aby dojelo i poslední auto. 20:10 jsme všichni za závorou, stálo nás to poplatek a pár plechovek z tenčících se pivních zásob. Ale kdybysme přijeli o deset minut dýl, děda už by tam nebyl a asi bysme tam fakt v té zimě museli přenocovat :-/ brrr.

Potraviňáci znají fakt bezva chrápalíště hned vedle šestkového průseru a kousek pod místem, kde se utopil i jeden čádík na raftu (ta hlava, jak se jen jmenoval). Je to kousek nad městečkem Au, ... no v řece je těch au o moc víc. Plácek na spaní ideální, rozbalujeme plachty hned vedle informační tabule, kde je m.j. i zákaz kempování. Jedna plachta je postavená hrozně rychle, ale než stihneme postavit druhou, musíme složitě vysvětlovat místnímu cajtovi, že pro nás ten zákaz neplatí, protože máme jen plachty. Po našem slibu, že nebudeme hlučet a ráno brzo vypadneme, nás nechává na pokoji a odjíždí. Ještě předtím si nás ale bůh ví proč fotí, asi do alba :-D. Zás jsme jednou unikli pokutě, uff.

8. 7. Inn – Imsterslucht

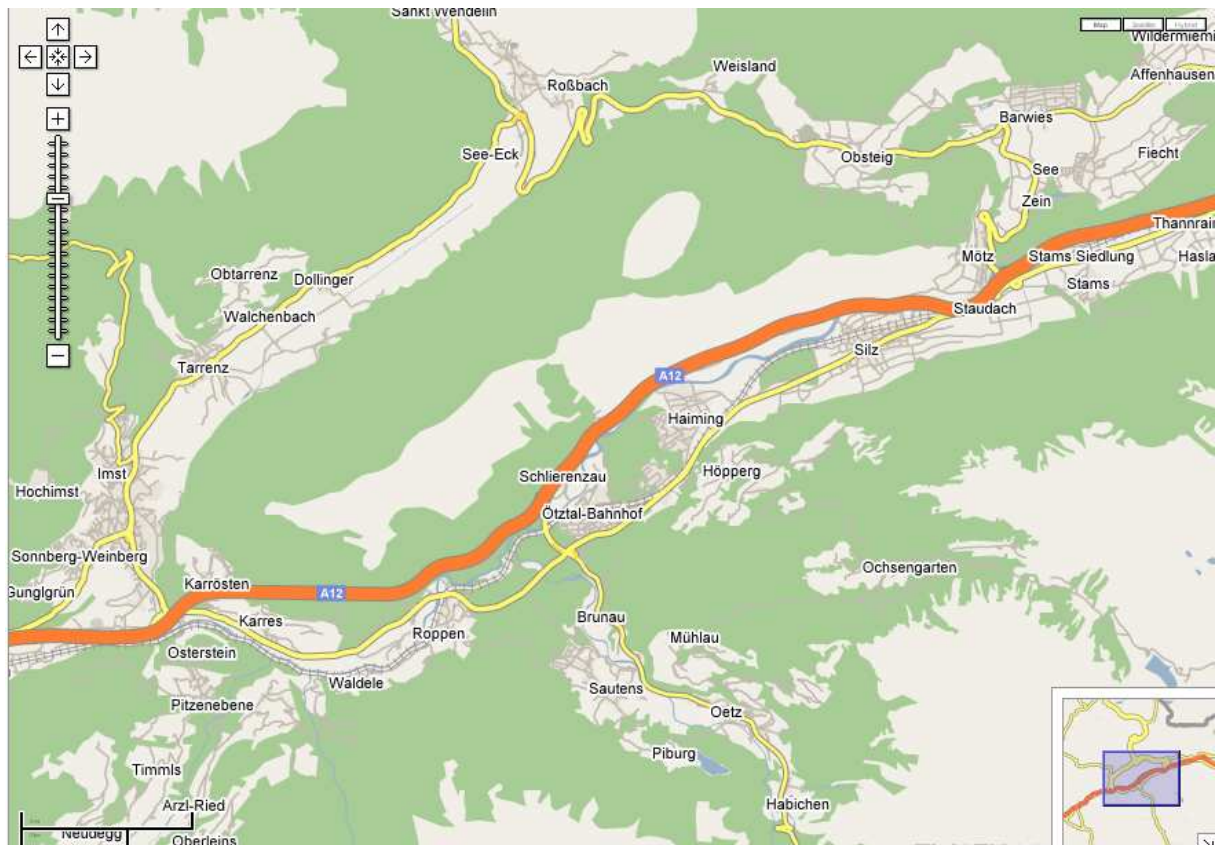
Ráno balíme a pak se jdeme podívat k vodáckému pomníčku. Zjišťujeme, že je jich tu i spoustu jiných – místní obyvatelé podlehli Hoch Wasser. U pomníčku objevujeme uvíznutou loďku ve vracáku. Uplavala včera vodákům, co se prdli nad a nestihli ji vylovit. Chvilí přemýšlíme o lovení lodi, ale znamenalo dojít na most a pak lézt cca 700m nepřístupným svahem tam a zas zpátky – prostě zabít tím den. Tak to necháváme nakonec na jiných a vyrážíme si radši prohlédnout ošklivý nepěknou věc, co dělá Ötztaler Ache v Impenu. To nejde popsat, ten humus se musí vidět. Není to ještě vodopád, ale řeka taky ne, brrr, snad ani vyfotit se to nedá :-D.

Dojíždíme na Inn do Imstu. Cestu auty obchodní čtvrtí nám zpříjemňuje konverzace éterem s různými ochrankami průmyslových areálů. Bohužel se ukazuje, že sekuritáři jsou v podstatě všude zhruba stejně vynalézaví a do vysílaček křičí v podstatě jen různé obměny na „Was ist Das????!“ a nelezte nám do frekvence. ..a to ať si s nimi povídáme česky, anglicky či německy. Takže nás to po chvíli přestává bavit a jsme rádi, že po malém bloudění nacházíme raftové nástupní místo na levém břehu pod dálničním mostem.

Převážíme auta a nasedáme. I když to ze břehu vypadalo jako voley, z loďky už je situace krapátko jiná. Voda upaluje hodně rychle a vracáky mají pořádnou sílu. Ty malé vlnky co jsme viděli z mostu jsou vysoké jako ... rybáři nechť doplní ... no ty největší mají ke dvěma, dvěma a půl metru. Na vrcholku jedné eskymuje Smrk, všichni mají strach z rozplavby na takhle vodnaté řece, Lukáš proto aktivně předvádí, že to je hračka a po té co se prdne, tak snad ani ne po půl kilometru je bezpečně vlastními silami na břehu. Naše největší obava – Ötztaler Ache – nakonec hupne do Innu téměř v pohodě. Teda, pokud se to objede hodně uctivě vlevo ;-). Už jsme tak ve třech čtvrtinách, když se Smrk nechává zlákat krásným

vracákem ... sakra, dyk je to jeden velkej karfiol... a to pitomý rozhraní má snad na šířku tři metry ... a už se tam točí jako pako, už ho to papá, paňákem dolů a do proudu, ... pěkný manévr, a co teď Kájo, co zvednout? 1x, 2x, 3x ... kolektiv naskládáný o vracák níž se baví, no oknečně na počtvrté Smrk, mírně lapající po dechu, zvedá. Dál už probíhá plavba v poklidu, vše je v pořádku, i Lukášek se předpisově mračí a odmítá pádlovat. Přistání probíhá vlevo na dřevěných schodech raftového výleziště v „Saigonu“. Uprostřed městečka probíhá mytí neoprenů a prdelí, zvláště Zdendu obdivují dvě místí dámy v nejlepších letech ... jen ty brýle kdybych si nenechala doma Hildo, víš :-/. *Celkově nějakých cca 14 velmi rychlých km hodně vodnaté WW III, III+. Dohadujeme se tak na 50 kubíkách po spojení s Ötztalerem, ale kdo ví.*

Následuje přejezd do GaPa, na který si Lubošek se Smrkem konečně uklízejí svinčík vzadu v autě. Proč? No aby se jim tam vešla (zatím střízlivá) Petra. Cestou pak hulákají a nepřístojně se chovají. Aby se jen neflákali, popravují dalšího jeden a čtvrt Itala a hlavně železné zásoby rumu. Lída s Petrou horlivě pomáhají a tak poměrně krátký přejezd mění posádku ve velmi veselou. Lukášek dokonce zaparkuje napoprvé a rychle utíká z auta. Shání se po něčem, čím by mohl zkusit dohnat nedohnatelné. I ostatní se zapojují do bitvy o zbytky alkoholu. Mezitím se ti tři vzadu v dácii barikádují. Z karimatkami obloženého auta se ozývají prapodivné zvuky, ... a jak se dozvídáme od obcasných kontrol, hlavně line pěkný zapářkový smrádek. Nakonec i oni vylézají a připojují se k opilejší části partičky, která odmítá stavět plachtu, i když už docela dost prší. Koho by ale poslední noc zajímal nějaký déšť, že? Hlavně, když je přednější poprat se o jedinou lahev vína, co právě třímá Zdenda. Co se dělo je snad nejlíp vidět na **fotce**. Nakonec jsou ale obě plachty postaveny a večírek se začíná rozjíždět. Pod jednou plachtou je bavé, pod druhou se řeší, Lubošek si nás tam tahá jednoho po druhém a probírá s námi Noc. Díky tomu se nakonec první plachta konečně vyprázdní a všichni se společně bavíme pod druhou. Vyskytuje se problém. Je třeba zapít Od'ovo Vojtu, který se ráno narodil. Naštěstí se ukazuje, že díky návštěvě v bezcelce to s našimi zásobami není tak špatné. Kubánek s Bobem vytahují Stroh. Asi i proto Kubánek po chvílce začíná ze své židličky v průběhu večera vyrábět paličky na buben (a ráno se dost diví, kam mu zmizela židlička :-D ... a kdo vypil tu lahev Strohu). Večírek je posléze i ostatními hodnocen velice vysoko, spát jsme šli okolo třetí.

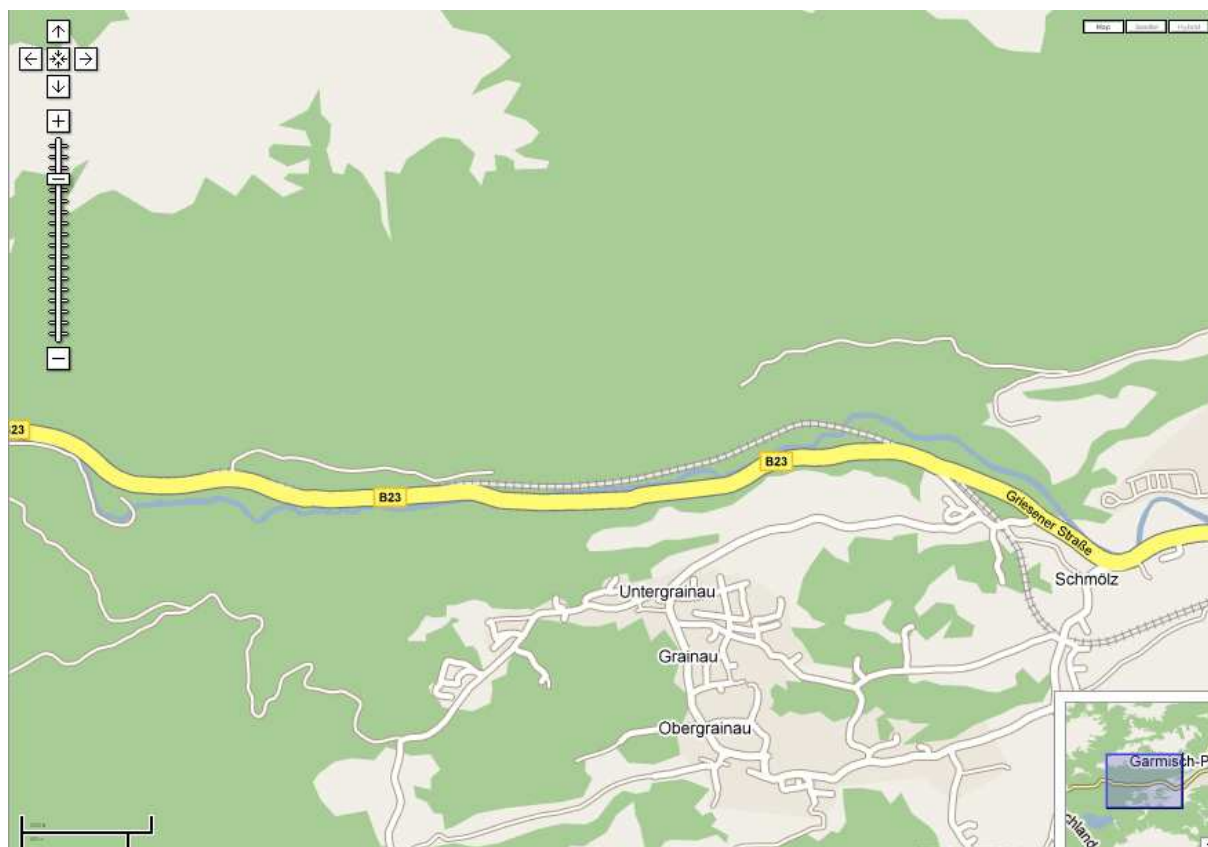

9. 7. Loisach

Ráno je neskutečné. Oskar nám chce vynahradiť všechny předchozí trable s počasím a tak to do nás pere a vůbec nás nešetří. Bob už v devět ráno prudí, že je dávno bílý den a že nestíháme fotbal, že musíme HNED vyrazit. Kolem poledního jeho tlaku podléháme a z turisty obležené parkoviště vyrážíme na řeku.

Loisach (WW III, III+, za větší vody možná čtyřková místa?) překvapuje, balvany jsou zpřeházené na jiná místa, než podle naší paměti mají být. Koryto za mostem, kde dříve bývaly už jen schody je k nepoznání a za vyšší vody to i tam může být velmi zajímavé, nyní prakticky až k tradičnímu výlezišti kousek před GaPa u vodácké boudy vpravo. I na slibované stromy v nejnevhodnějších místech došlo. Přesto se nekoná žádný velký masakr, nepočítáme-li to, že při vtipné hře se smrkem a Kubou, rozsekává loďka Hankáčovi ret. Ovšem nebyl by to Bob, aby si to nerozdal s jedním takovým nevinně vypadajícím válečkem těsně nad stromy přes řeku. ... Ale když si jen hrál, tak proč je tak rudý a funí?-) Kubánek s Otou pak ještě uzavírají naše vodácké putování na místě, kde jsou dnes rozebrané (ale stále pěkné) schody, když skáčou přes největší šutry do krásných balíků a na skály po okolí. My ostatní to srabácky objíždíme dámskou cestou po pravu. Cesta zpátky do Čech probíhá za neustálého Bobova popohánění a Oskarovo přepékání těch posádek, které nemají klimatizaci. Ještě buzerantské kolečko u Makra a ... a to je vše přátelééé.

Zcela subjektivně a podle svých děravých poznámek a ještě děravější paměti zapsal Smrk. Omlouvám se všem pomluveným, zmíněným i nezmíněným, ... hlavně nezmíněným. Někdy jsme se dělili na dvě party a ne vždy je tam i o té druhé, než ve které jsem byl. Taky cyklisti mi trochu unikali. Pokud chcete a něco si vybavíte po té době, doplňujte, přepisujte, kritizujte.

Dopsáno po neskutečně dlouhé době – 13.1.07. ... a pak, že je třináctka nešťastné číslo :-D.

Smrk